

Ağıt

– Mikail Dede · 03 Aralık 2025



Ey Yar...

Gecenin siyah göğsünde
adın hâlâ bir kor gibi yanar.
Hicaz'ın ateşle çöker içime,
rüzgârın her dokunuşu
senden kalan bir nefes olur.
Çimenler titrer ay ışığında
sanki her biri
yolunu kaybetmiş bir dervişin
tövbeye eğilen başıdır.
Ve ben,
toprağın kokusunda saklı
o eski duayı duyarım:
“Gel...”

Ey Nilüfer...

Sen açtığın vakit
göğün kalbinde bir kapı aralanıyor.
Su, hüznü taşırdı sana;
sen, hüznü bana.

Şimdi her yaprağın
sessiz bir ağıt gibi kapanıyor.
Ve sen soldukça
ben kararıyorum
tâ Segâh'ın o derin karanlığına kadar...
Ey Rab...
bu beden toprağa eğilirken
çimenler sırtımda
bir kefen gibi büyüyor.
Zaman, bir böcek gibi
etimi kemiriyor,
etim zamana karışıyor.
Ben susuyorum
çünkü Segâh'ın suskunluğu
Hicaz'ın çığığından
daha ağırdır.
Nilüferin gölgesi
suya bir ayet gibi düşer:
"Her şey ölür, aşk ölmez."
Ey Nilüfer...
Sen gidince
çimenlerin bile rengi soldu.
Rüzgâr artık
ilahi değil,
bir yetimin ağlamasıdır.
Yine de bil ki:
Senin adın
her gece
Segâh'ın hüzünlü sesinde saklı.
Ve ben,
son nefesimi toprağa verirken bile
şu sözü mırıldanırım:
"Aşkın bittiği yerde gölge başlar,
gölgenin bittiği yerde
Sen Ya Rab,
Sen varsın..."